

1. **רות רבה (לרנר) פרשה ז**
 [ז] ובעז עלה השער וישב שם והנה הגואל עובר אשר דבר בעז (רות ד: א) לאחורי תרעא הוה קאי? אמר ר' שמואל [בר נחמן]. אפי' היה בסוף העולם, הסיטו המקרא והביאו, שלא יהא אותו הצדיק יושב ומצטער בתוך יישובו. אמר ר' ברכיאל, כך דרשו שני גדולי עולם, ר' אליעזר ור' יהושע. ר' אליעזר אומר, בעז עשה את שלו, ורות עשתה את שלה, [ונעמי עשתה את שלה]. אמר הב"ה, עלי לעשות את שלי.

2. **מדרש תנחומא (בובר) פרשת בהר**
 ובא גואלו. מי היה זה בועז, אימתי בשעה שמכרה נעמי השדה, שנאמר חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי (רות ד ג), הוי ומכר מאחוזתו. אמר ר' שמעון בן יוחי אלימלך ושלמן ופלוני אלמוני ואבי נעמי כולם היו בני נחשון בן עמינדב...
 ובעז עלה השער וישב שם (שם ד א), א"ל שב ונביט בתורה, מה וכי ימוך אחיך, א"ל בועז למוב, חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי (שם ג), ואני אמרתי אנלה אונך לאמר קנה (שם ד), שאתה גדול ממני לגאולה, אם תגאל גאל (שם), ויאמר הגואל (לבעז) גאל לך (שם ו), באותה שעה גאל בועז מה שמכרה נעמי, ומהיכן למד בועז, מן הפרשה הזו, וכי ימוך אחיך ומכר מאחוזתו וגו'.

3. **רש"י רות פרק ד**
 (א) פלני אלמני – ולא נכתב שמו לפי שלא חזה לגאול: פלני אלמני – מתורגם צנזאריס (שמואל א' כח) כסי וטמיר: פלני – מכוסה ונעלם לשון (דברים יז) כי יפלא (צראקית יח) היפלא מה' דכר: אלמני – אלמון מצלי קס:
 (ה) ומאת רות המואביה – אתה כריך לקנות והיא אינה מתרצה חלל אם כן תשאנה:
 (ו) פן אשחית את נחלתי – זרעי כמו (תהלים קכז) נחלת ה' צנים לתת פגם צזרעי שנאמר (דברים כג) לא יבא עמוני ומואבי וטעה בעמוני ולא עמונית:
 (יח) כרחל וכללה – אף על פי שהיו משבט יהודה ומצני למה מודים הם על רחל שהיתה עיקרה של בית והקדימו רחל לללה:

4. **סנהדרין צג, א-ב**
 אמר רבי תנחום, דרש בר קפרא בציפורי: מאי דכתיב שש השערים האלה נתן לי. מאי שש השערים? אילימא שש שעורים ממש – וכי דרכו של בועז ליתן מתנה שש שעורים? [דף צג עמוד ב] אלא שש סאין. וכי דרכה של אשה ליטול שש סאין? אלא, רמז [רמז] לה שעתידין ששה בנים לצאת ממנה שמתברכין בשש [שש] ברכות, ואלו הן: דוד, ומשיח, דניאל, חנניה, מישאל ועזריה.

5. **מלבי"ם דברים כה, ט**
 וכל בני אדם שמתנהגים ברצונם הדריכום במנעלים שהנעל הוא מעור בע"ח להורות שאינו כשאר בע"ח שהולך על הארץ, ורק שיש בינו להארץ עוד מדרגת הבע"ח, והוא עולה על מדרגת הבע"ח, ומי שאינו בעל רצון הוא כשאר בע"ח שעושה רק כפי טבעו והולך על הארץ כפי הרכבת היסודות שבו... ולכן כשבא האדם למקום קדוש היה צריך להסיר מנעליו להראות שאין דבר חוצץ בינו לבין המקום קדוש... ואחרי שהמנעל רמז לכבוד האדם וכח הרצון שבו לכן לקיים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל שהיה כמו שמוסר לו כל כבוד אנושותו לערבות שיקיים דבריו וגם הראה שהוא בעל רצון שלא ימנעו שום דבר מלקיים דבריו. והנה מצות היבום שהתורה צותה לעבור על אחת ממצות ה' אשר לא תעשינה שהוא איסור האח בשביל הקמת שם המת, ואשר ימאן לקחת את יבמתו שהוא רק בשביל שאינו חפץ בהאשה שהוא נגד טבעו ולא יוכל או לא ירצה להכריח את טבעו, וז"ש ואם לא יחפץ האיש, שהוא בוי"ד, ולא יעשה נגד טבעו, ולא יבין אשר התורה עשתה בזה נגד חקוניה כנ"ל ונמצא שאינו בעל רצון כלל לכן תחלוץ היבמה מנעליו להראות שהוא אינו ראוי לילך במנעלים מפני שאינו בעל רצון כלל.

6. **רמב"ם, מורה הנבוכים חלק שני פרק כט**
 זהו שאמר לאחר דברים אלה: כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני, נאם ה', כן יעמד זרעכם ושמכם (שם, ס"ו, 22). כי יש שנשאר הזרע ולא נשאר השם, כפי שאתה מוצא אומות רבות שאין ספק שהן מזרע פרס או יוון, אבל אינן ידועות בשם מיוחד, אלא נכללות הן בעדה אחרת. אף זה מצביע לדעתי על נצחיות התורה אשר בעטיה יש לנו שם מיוחד.